

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **V. G.**, zastoupen JUDr. Miloslavou Šmokovou, advokátkou se sídlem 28. října 976, Uherský Brod, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 9. 2014, č. j. 36 Ad 28/2013 – 23,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 9. 2014, č. j. 36 Ad 28/2013 – 23, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobce – V. G. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 9. 2014, č. j. 36 Ad 28/2013 – 23, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) napadeným usnesením odmítl z důvodu opožděnosti žalobu V. G., kterou se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalované České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“), jež spočívá jednak v neoprávněném vyžadování potvrzení o tom, že trvají podmínky pro výplatu důchodu - tzv. „Potvrzení o žití“ žalobce, a jednak v neoprávněném vyplácení starobního důchodu (dílčího důchodu) zpětně (pozadu), za období, kterého se „Potvrzení o žití“ týká.

Krajský soud při svém rozhodování vyšel nejprve z toho, že žalobce při jednání poukázal jednak na zatěžující finanční náklad ve výši dvanácti Euro, který musí vynakládat v souvislosti s předkládáním „Potvrzení o žití“ a jednak na to, že ve své žalobě již uplatňuje jiný důvod nežli v žalobě z roku 2011.

Ze soudního spisu zn. 33 Ad 38/2011 krajský soud zjistil, že v tomto řízení se žalobce také domáhal ochrany před nezákonným zásahem, ale že tuto předcházející žalobu po jednání dne 19. 3. 2012 vzal zpět. Stalo se tak po poučení správním soudem, že nezákonný zásah správního orgánu žalobce sice namítá v žalobě již od roku 2007, ale že tento návrh na zahájení řízení nepodal v dvouměsíční lhůtě ode dne, kdy se dozvěděl o nezákonném zásahu (§ 84 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce proto tehdy vzal svou žalobu zpět a správní soud řízení o žalobě zastavil usnesením ze dne 19. 3. 2012, č. j. 33 Ad 38/2011 - 25.

Krajský soud při svém rozhodování v nyní posuzované věci však dospěl k obdobnému závěru, že i zde byla ze strany žalobce zmeškána zákonná lhůta k podání žaloby (§ 84 odst. 1 s. ř. s.). Je tomu tak proto, že žalobce zjistil již v měsíci dubnu roku 2013 skutečnost, že k vyplácení důchodu je třeba „Potvrzení o žití“, ale svou žalobu ke správnímu soudu podal až dne 24. 7. 2013, t.j. po uplynutí lhůty dvou měsíců ode dne, kdy se o nezákonném zásahu dozvěděl. Krajský soud z tohoto důvodu posoudil žalobu jako opožděně podanou a proto ji odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, kterou obsahově opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatel především vytýká krajskému soudu, že po právní stránce vadně posoudil okamžik, od něhož se odvíjí lhůta k podání žaloby podle § 82 a násl. s. ř. s. V jeho věci měl být počátek lhůty dle ust. § 84 odst. 1 s. ř. s. soudem správně počítán až ode dne, kdy jeho zástupkyně - JUDr. Miloslava Šmoková, advokátka, dopisem ze dne 23. 5. 2013 upozornila žalovanou Českou správu sociálního zabezpečení na porušování jeho práv a žalovaná na tento dopis nikterak nereagovala. Ze strany žalované nedošlo ani k nápravě, neboť i nadále mu tento správní orgán nevyplácí důchod dopředu. Právě tuto skutečnost, t.j. že - i přes upozornění dopisem jeho advokátky - mu nebyl žalovanou v měsíci červnu 2013 řádně vyplacen důchod, považuje za zásah do svých práv. Lhůta k podání žaloby mu proto nemohla plynout od měsíce dubna 2013, jak mylně dovozují krajský soud, ale nejdříve od obdržení shora uvedeného dopisu jeho zástupkyně ze závěru měsíce května 2013 žalovanou. Pokud za tohoto stavu podal svou žalobu dne 24. 7. 2013, nelze na ni nahlížet jako na opožděnou. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhověl, napadené usnesení krajského soudu zrušil, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení v písemném vyjádření ke kasační stížnosti toliko uvedla, že nemá žádné důvody pochybovat o zákonnosti napadeného usnesení. V podrobnostech odkázala na své vyjádření k žalobě a navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že usnesení krajského soudu je třeba zrušit, a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

pokračování

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že se stěžovatel tímto mimořádným opravným prostředkem domáhá zrušení usnesení krajského soudu o odmítnutí jeho žaloby, neboť má za to, že je toto rozhodnutí nezákonné [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Nic na tom nemění ani stěžovatelem explicitně uváděný důvod kasační stížnosti i podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Byl-li totiž návrh krajským soudem odmítnut nebo řízení o něm zastaveno, lze podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. namítat jen nezákonnost tohoto odmítnutí nebo zastavení řízení. Je při tom nerozhodné, v jaké okolnosti měla tato nezákonnost původ - zda v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení, ve vadách předchozího řízení, či v nepřezkoumatelnosti tohoto soudního rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tedy „konzumuje důvody“ kasační stížnosti, jinak podřaditelné pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s.

Z obsahu správní žaloby i z nyní projednávané kasační stížnosti je patrné, že stěžovatel je občanem Slovenské republiky, kterému rozhodnutím žalované ze dne 29. 11. 2004 vzniklo právo na výplatu poměrného (dílčího) starobního důchodu ve výši 861 Kč a že se v roce 2007 stěžovatel odstěhoval z České republiky na Slovensko, kde mu je nyní tento dílčí důchod vyplácen. U krajského soudu se stěžovatel výslovně domáhal ochrany před nezákonnými zásahy žalované, které měly spočívat jednak v neoprávněném vyžadování „Potvrzení o žití“ a jednak v neoprávněném „vyplácení důchodu zpětně“. Stěžovatel se tedy domáhal toho, aby krajský soud vyslovil, že je postup žalované při vyplácení starobního důchodu nezákonný a že žalovaná je povinna (do budoucna) vyplácet přiznané dávky důchodového zabezpečení ve stanovených výplatních termínech bez jakýchkoliv podmínek.

Z obsahu předložených spisů také vyplývá, že stěžovatelem tvrzené nezákonnosti žalované nadále pokračují, tj. že žalovaná stále vyžaduje po stěžovateli před výplatou starobního důchodu (resp. poměrného starobního důchodu), aby jí předložil „Potvrzení o žití“ s úředně ověřeným podpisem, a že mu tento důchod nadále vyplácí „zpětně“.

Mezi účastníky řízení je po odmítnutí žaloby stěžovatele z důvodu její opožděnosti nyní spornou jen otázka, zda stěžovatel podal svou žalobu na ochranu před nezákonnými zásahy žalované včas, či nikoliv.

Nejvyšší správní soud má za to, že pro účely posuzování běhu žalobních lhůt a včasnosti žaloby na ochranu před zásahem správního orgánu je zapotřebí rozlišovat především mezi jednorázovými zásahy správních orgánů, resp. mezi těmito zásahy s trvajícím důsledkem, opakujícími se zásahy správních orgánů a trvajícím zásahy správních orgánů. Takové rozlišování se jeví jako případné, a to jak při uvážení smyslu a účelu ust. § 82 a násl. s. ř. s., kterým je poskytování efektivní ochrany před zásahy správních orgánů do veřejných subjektivních práv osob, tak při uvážení samotné dikce klíčového ust. § 84 odst. 1 s. ř. s.

V nyní posuzovaném případě byla stěžovatelova žaloba proti již popsáním zásahům správního orgánu krajským soudem odmítnuta z důvodu zmeškání subjektivní zákonné lhůty k jejímu podání. Lhůty pro podání zásahové žaloby jsou stanoveny v ust. § 84 odst. 1 s. ř. s. tak, že: *„Žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce*

dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.“ Podle § 84 odst. 2 s. ř. s. zmeškání této lhůty nelze prominout.

Krajský soud podle odůvodnění napadeného usnesení dospěl k závěru, že žaloba stěžovatele byla podána opožděně, neboť ten podal svou žalobu až dne 24. 7. 2013, ačkoliv se již v měsíci dubnu roku 2013 (tedy před více než dvěma měsíci ve smyslu § 84 odst. 1 s. ř. s.) dozvěděl o tom, že požadavek žalované na předložení „Potvrzení o žití“ může být vůči němu nezákonným zásahem.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 5 Aps 5/2010 - 293, publikovaném pod č. 2386/2011 Sbírky rozhodnutí NSS, uvedl při posuzování otázky včasnosti žaloby proti jednorázovým zásahům v podobě ukládání povinností žalobci během správního řízení, že *„počátek běhu subjektivní dvouměsíční lhůty k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu je dán okamžikem, kdy se žalobce dozvěděl o skutečnostech, v nichž spatřuje nezákonný zásah. Rozhodující je přitom znalost žalobce o skutkových okolnostech, z nichž vyplývá konání či nekonání správního orgánu, v němž je spatřován nezákonný zásah. Okamžik, kdy žalobce nabyl přesvědčení o tom, že předmětné konání či nekonání správního orgánu naplňuje veškeré znaky nezákonného zásahu definované v § 82 s. ř. s., není pro běh této lhůty rozhodný.“*

Na citovaný závěr navázal Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku ze dne 18. 4. 2013, č. j. 4 Aps 1/2013 - 25, dostupném na www.nssoud.cz, v němž se vypořádával mimo jiné s argumentací stěžovatelky, že lhůty k podání žaloby podle § 84 s. ř. s. nemohou uplynout, pokud účinky zásahu (zde územního souhlasu) stále trvají. Nejvyšší správní soud této argumentaci nepřisvědčil a uvedl: *„Trvání důsledků zásahu nemůže být pro účely posouzení včasnosti žaloby nijak zohledněno. Nejprve Nejvyšší správní soud pokládá za potřebné rozlišit mezi trváním nezákonného zásahu a trváním důsledků nezákonného zásahu v případě územního souhlasu. Zásahem správního orgánu je nutno rozumět samotné vydání kolaudačního souhlasu, tj. jednorázový úkon správního orgánu. (...) Nelze však v žádném případě dovozovat, že by bylo možné podat žalobu na ochranu před nezákonným zásahem kdykoli po dobu trvání důsledků takového zásahu.“*; takový výklad by byl podle Nejvyššího správního soudu nesmyslný.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2007, č. j. 3 Aps 7/2006 - 103, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil tento soud ohledně opakujícího se zásahu (ve věci, v níž stěžovatel brojil proti opakovanému zabraňování mu ve výkonu práv občana obce podle zákona o obcích na zasedáních zastupitelstva obce), že: *„Krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, kdy podle jeho právního názoru jde o jedno ve stále stejných aspektech projevující se jednání žalovaného vůči stěžovateli a nikoli o dílčí jednání, která vždy započala a skončila s jednáním jednotlivých zasedání zastupitelstva. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se však jedná nikoli o trvající, kontinuální zásahy žalovaného, nýbrž ve smyslu § 82 odst. 1 s. ř. s. je třeba jednání žalovaného posuzovat jako opakující se zásahy, které mají povahu jednotlivých zásahů. Jde o opakující se zásahy téhož typu, přičemž je jen na žalobci, který ze zásahů, samostatně napadnutelných žalobou, skutečně napadne. Každé zasedání zastupitelstva má podle Nejvyššího správního soudu své přesně časově ohraničené vymezení, v němž mohlo dojít k zásahu vůči stěžovateli. Každé zasedání žalovaného je současně jedinečné a neopakovatelné, má rovněž i svůj specifický program. Postup žalovaného je tudíž třeba*

pokračování

posuzovat jako zcela samostatné a dílčí jednání, které vždy začalo a skončilo s konáním jednotlivých zasedání žalovaného. Proto také mohou představovat jednotlivé nezákonné zásahy. V posuzovaném případě stěžovatel žaloval konkrétní zásah ze dne 26. 9. 2005 a je třeba, aby se s tímto tvrzeným zásahem krajský soud náležitě a konkrétně vypořádal, ač po obecné rovině již svůj právní názor v této věci vyjádřil. Nejvyšší správní soud však doplňuje, že tomu by měly předcházet konkrétní námitky žalobce, v čem přesně a v jakém případě k tvrzenému zásahu došlo“.

V rozsudku ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 Aps 1/2013 - 51, který je dostupný na www.nssoud.cz, kde byl namítán trvajících zásah v době podání žaloby (kontinuální zásah), spočívající v neposkytnutí ochrany právu stěžovatele Statutárního města Ostravy na příznivé životní prostředí, posléze Nejvyšší správní soud - ve vztahu k trvajícím nezákonnému zásahu - vyslovil právní názor, že: „Ust. § 84 odst. 1 s. ř. s. je třeba vykládat tak, že lhůta pro podání žaloby na ochranu před zásahem správního orgánu, a to ani lhůta subjektivní (dvouměsíční), ani lhůta objektivní (dvouletá), nemůže uplynout, dokud tento zásah trvá. Jinak řečeno, žaloba proti zásahu, který trvá v okamžiku podání žaloby, z povahy věci nemůže být opožděná“.

Obdobně se vyslovil Ústavní soud např. v nálezu ze dne 23. 11. 2004, sp. zn. II. ÚS 599/2002, který je dostupný na www.nalus.usoud.cz, v němž uvedl, že: „Lhůta k podání ústavní stížnosti proti trvajícím zásahu nemůže uplynout, dokud tento zásah trvá“.

Nejvyšší správní soud při svém rozhodování o kasační stížnosti V. G. vychází z toho, že se stěžovatel podle obsahu podané žaloby domáhal v žalobním řízení ochrany před nezákonnými zásahy žalované, jejichž podstata měla spočívat jednak v neoprávněném vyžadování „Potvrzení o žití“ s úředně ověřeným podpisem a jednak v neoprávněném „vyplácení důchodu zpětně“.

Stěžovatel se tak podanou žalobou podle svého tvrzení bránil proti dvěma dovozovaným a vzájemně souvisejícím nezákonným zásahům žalované.

Krajskému soudu je třeba především vytknout, že se při odmítnutí žaloby z důvodu její opožděnosti zabýval jen jedním namítaným nezákonným zásahem žalované, resp. včasností uplatnění jen jednoho ze stěžovatelem dovozovaného zásahů žalované, kterým bylo neoprávněné vyžadování „Potvrzení o žití“ s úředně ověřeným podpisem. V rozporu se zákonem však krajský soud ponechal zcela stranou žalobou stěžovatele namítaný druhý nezákonný zásah žalované spočívající v nepřípustnosti jejího postupu jako správního orgánu, kdy stěžovateli vyplácí starobní důchod (byť toliko dílčí) pozadu a nikoliv dopředu, jak tomu bylo ještě před tím, než se stěžovatel z České republiky přestěhoval na Slovensko (rok 2007). Ve vztahu k tomuto vytykanému nezákonnému zásahu je tak napadené usnesení krajského soudu dílem nepřezkoumatelné, a to pro nedostatek důvodů, které měly být vysloveny k vypořádání této žalobní námitky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Je tomu tak proto, že se krajský soud uvedenou žalobní námitkou

o neoprávněném „vyplácení důchodu zpětně“ (zásahem) v rozporu se zákonem vůbec nezabýval. Nejvyšší správní soud mohl k této posledně uvedené námitce přihlédnout, neboť není vázán důvody kasační stížnosti, bylo-li řízení před krajským soudem zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Krajský soud si při svém rozhodování o odmítnutí žaloby pro její opožděnost také neujasnil charakter stěžovatelem tvrzeného nezákonného zásahu správního orgánu, t.j. zda jde o jednorázový zásah, resp. o tento zásah s trvajícím důsledkem, opakující se zásah nebo o trvající zásah správního orgánu, což má své důsledky právě ve vztahu k posouzení běhu žalobních lhůt a včasnosti podané žaloby stěžovatele na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu (srov. započetí běhu žalobní lhůty u jednorázového zásahu správního orgánu a u trvajícího zásahu, kde žaloba proti zásahu, který trvá v okamžiku podání žaloby, z povahy věci nemůže být opožděná).

Nejvyšší správní soud např. již v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 5 Aps 5/2010 - 293, dostupném na www.nssoud.cz, vyložil u jednorázového zásahu velmi ilustrativním způsobem své úvahy ohledně běhu žalobních lhůt a včasnosti podané žaloby stěžovatele na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu (§ 84 odst. 1 s. ř. s.), které jsou uvedeny níže:

„S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud shrnuje, že § 84 odst. 1 s. ř. s. je třeba vykládat v tom smyslu, že počátek běhu subjektivní dvouměsíční lhůty k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu je dán okamžikem, kdy se žalobce dozvěděl o skutečnostech, v nichž spatřuje nezákonný zásah. Rozhodující je přitom znalost žalobce o skutkových okolnostech, z nichž vyplývá konání či nekonání správního orgánu, v němž je spatřován nezákonný zásah. Okamžik, kdy žalobce nabyl přesvědčení o tom, že předmětné konání či nekonání správního orgánu naplňuje veškeré znaky nezákonného zásahu definované v § 82 s. ř. s., není pro běh této lhůty rozhodný.

V nyní posuzovaném případě byl stěžovatel přípisem ze dne 11. 12. 2007 vyzván k tomu, aby předložil žalovanému blíže specifikované informace a podklady týkající se možného zneužití dominantního postavení a aby zaslal tyto informace žalovanému ve lhůtě do 20. 12. 2007. Z kopie uvedené výzvy předložené stěžovatelem, která je součástí spisu, plyne, že byla právnímu zástupci stěžovatele doručena dne 13. 12. 2007. Nejpozději doručení této výzvy se tedy stěžovatel poprvé dozvěděl o tom, že byl vůči němu v rámci správního řízení vedeného žalovaným učiněn úkon, kterým mu byla uložena povinnost předložit žalovanému určité informace a podklady. Dvouměsíční subjektivní lhůta k podání žaloby podle § 84 odst. 1 s. ř. s. tak začala stěžovateli plynout dnem doručení této výzvy a skončila dne 13. 2. 2008.

Nejvyšší správní soud se z těchto důvodů ztotožnil s názorem krajského soudu o opožděnosti žaloby, neboť ji stěžovatel podal až dne 25. 11. 2008. Nejvyšší správní soud tedy shledal předmětnou stížní námitku nedůvodnou.“

Správní soud v nyní posuzovaném případě postupoval při stanovení počátku běhu subjektivní dvouměsíční lhůty k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu bez bližších úvah ohledně znalostí stěžovatele jako žalobce o skutkových

pokračování

okolnostech, z nichž vyplývá konání či nekonání správního orgánu, v němž je spatřován nezákonný zásah, a tedy zcela nepřezkoumatelným způsobem. Je tomu tak proto, že v napadeném usnesení konstatoval toliko to, že stěžovatel zjistil již v dubnu 2013 (podle žaloby), že by vyžádání „Potvrzení o žití“ mohlo být nezákonným zásahem a pokud pak podal žalobu ke správnímu soudu dne 24. 7. 2013, stalo se tak po uplynutí lhůty dvou měsíců ode dne, kdy se o nezákonném zásahu dozvěděl.

Nejvyšší správní soud proto ze všech uvedených důvodů zrušil kasační stížnosti napadené usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 9. 2014, č. j. 36 Ad 28/2013 – 23, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.).

V dalším řízení bude na krajském soudu, aby při svém rozhodování především vycházel ze závěrů, pokynů a právních názorů vyslovených v tomto rozsudku Nejvyšším správním soudem a nejprve se zabýval včasností podané žaloby v celém rozsahu žalobou vymezených nezákonných zásahů žalované.

Krajský soud však musí v této souvislosti vzít též v úvahu žalobní konstatování, z něhož vychází i pozdější námitka kasační stížnosti, že „na chybnost uvedeného postupu žalobce upozornil žalovanou bezvýsledným dopisem své zástupkyně ze dne 23. 5. 2013, která na dopis zástupkyně nereagovala, neboť nedošlo k žádné změně ve vyplácení důchodu“. Z tohoto důvodu má proto z hlediska včasnosti žaloby relevanci stížnostní námitka stěžovatele, že mu lhůta k podání žaloby nemohla plynout od měsíce dubna 2013, jak dovozuje krajský soud, ale nejdříve od obdržení shora uvedeného dopisu jeho zástupkyně ze závěru měsíce května 2013 žalovanou.

Shledá-li krajský soud, že stěžovatel podal svou žalobu včas, bude se muset zabývat nejen tím, zda je vůči stěžovateli nezákonným zásahem postup žalované, která před výplatou důchodu vyžaduje zaslání úředně ověřeného „Potvrzení o žití“, na které musí stěžovatel nutně vynakládat další finanční prostředky (cca 30% vypláceného důchodu), ale také tím, zda není nezákonným zásahem i postup žalované vůči stěžovateli, pokud mu vyplácí důchod, resp. dílčí důchod pozadu (zpětně) a nikoliv dopředu, jak tomu bylo ještě před tím, než se stěžovatel z České republiky přestěhoval na Slovensko.

Podle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje kasační soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu